

Η αγνότητα αποτελεί κέρδος ή ζημιά για τον άνθρωπο;

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

«Μεγαλύτεροι, διεφθαρμένοι νέοι συνηθίζουν να κουρδίζουν τους αγνούς φίλους των:

“Δεν έχεις το θάρρος να το κάνης αυτό... Έτσι, καϋμένε, δεν ξέρεις τι θα πη ζωή! Όποιος δεν τα κάνει αυτά, είναι ακόμη παιδί. Δεν έχει πείρα της ζωής. Δεν μπορεί να κουβεντιάση κανείς μαζί σου. Μπέμπη!...

Λοιπόν τι θα απαντήσης στα κοροϊδευτικά αυτά λόγια;

Μπορείς να του πεις: “Όσο γι’ αυτό έχεις κάποιο δίκιο, ότι εκείνου που ζη μια ζωή αγνή, του λείπει μια πείρα Αντ’ αυτού όμως είμαι πλουσιώτατος σε μια άλλη, πολύ πολυτιμότερη, πείρα: γιατί είναι μια βασιλική χαρά να κυριαρχής στον εαυτό σου! Όποιου δεν αρρώστησε ποτέ, του λείπει κι αυτού κάποια πείρα• αλλά – δεν είναι έτσι; – ευχαρίστως κανείς παραιτείται από αυτή την πείρα προκειμένου να μείνη πάντοτε υγιής. Εσύ στερήθηκες την αγνή ζωή, εγώ την ακάθαρτη. Εσύ απέκτησες μια καινούργια πείρα, εγώ επίσης. Μόνο που η δική μου είναι πολύ πιο άξια! Εγώ με τη δική μου πείρα έγινα περισσότερο άνθρωπος, εσύ περισσότερο κτήνος. Αυτή είναι η μεγάλη διαφορά.»» (Tihamer Toth, Ο Χριστός και οι νέοι, εκδ. Η Δαμασκός, Αθήνα 1956, 67)

Όχι μόνο, λοιπόν, δεν πρέπει να αισθάνονται μειονεκτικά οι αγνοί νέοι και νέες, αλλά, αντιθέτως, πρέπει να συνειδητοποιήσουν ότι ακριβώς η ζωή της αμαρτίας είναι εκείνη που αφαιρεί από τον άνθρωπο και του προσθέτει αντί της ηδονής, αηδία:

«Ο Νάνσεν, ο εξερευνητής του Βορείου Πόλου, διηγείται στις εντυπώσεις του από τις εξερευνήσεις, πως, στις παγωμένες αρκτικές θάλασσες, οι σύντροφοί του κι αυτός χρησιμοποιούσαν για φωτισμό κεριά που έφτιαχναν οι ίδιοι από λίπος φώκιας. Ό,τι περίσσευε από τα λαρδιά αυτά τα έτρωγαν ύστερα από πολλή όρεξη, για να σιγάσουν την πείνα τους. Σ’ εκείνες τις παγωμένες χώρες, που κινδυνεύει κανείς να παγώσει από ώρα σε ώρα, τα εύρισκαν εξαιρετικά νόστιμα.

Όταν λοιπόν ξαναγύρισαν στην πατρίδα τους, ύστερα από τόσων μηνών κακουχίες, κι όταν ξανάφαγαν τα περιποιημένα σπιτικά φαγητά, όπως όλοι οι άνθρωποι που ζουν με φυσιολογικό ρυθμό, αηδίαζαν στην ανάμνησι των λαρδινών κεριών. Όταν για πρώτη φορά έφαγε πολιτισμένο φαγητό ο Νάνσεν, μόλις τα θυμήθηκε, φώναξε με αηδία: “Θεέ μου πως μπορούσα να καταπίνω εκείνα τα απαίσια πράγματα!»

Το ίδιο αίσθημα δοκίμασα τώρα κι εγώ [μπορεί να πη ο κάθε αγωνιζόμενος χριστιανός], ύστερα από τον απολογισμό των θλιβερών μου αμαρτημάτων, τώρα που ξαναστέκομαι στα πόδια μου, ύστερα από τόσες πτώσεις, τώρα που σφιχταγκαλιάζω τη ζωή και γλύττωσα από το θάνατο που απειλούσε την ψυχή μου. Θεέ μου, πως είχα τυφλωθή έτσι, ώστε να ζω μέσα σ’ εξευτελιστικές αμαρτίες και να μ’ ευχαριστούν; Ω! Τώρα καταλαβαίνω τη βασιλική ευτυχία της αγνής ζωής!» (Tihamer Toth, Για μια όμορφη ζωή, εκδόσεις Κ.Κακουλίδη, Αθήναι χ.χ., 168)

Για το ίδιο θέμα γράφει και ο Ελβετός γιατρός Paul Tournier:

«Είναι ένας παγκόσμιος νόμος, ότι κυνηγώντας την απόλαυσι, οι άνθρωποι δεν κάνουν άλλο παρά να τη χάνουν, όπως ένας κοιλιόδουλος εξοικειωμένος με μια πολύπλοκη κουζίνα αδυνατεί να εκτιμήση ένα καλό και απλό φαγητό με φυσική γεύσι, και καταντά να μη βρίσκη τρόπο να ευχαριστήση την ακόρεστη λαιμαργία του. Έτσι ο νεαρός υπάλληλος, που αναζητά με ζήλο τους επαίνους του διευθυντή

του, στο τέλος γίνεται ενοχλητικός. Το ίδιο και ο ερωτευμένος, που δεν σκέφτεται παρά μόνο την απόλαυσι, δεν αργεί να καταστρέψη την ευτυχία του. Το αντίθετο, εκείνος που σκέφτεται να ευχαριστήση μόνο εκείνη που αγαπά, διατηρεί την ευτυχία του μέσα σε μια φλόγα πάντα καινούργια.» (περ. Ακτίνες, Δεκ. 1972, 370)
Ο Όσιος Εφραίμ ο Σύρος τονίζει ότι η ικανοποίησι του πάθους προσθέτει στην αδηφαγία του:

«Εκείνος που διαπράττει την αμαρτία έχει περισσότερο πόλεμο από κείνον που εγκρατεύεται. Διότι, όπως εκείνος που χύνει σ' έναν τόπο βρωμιές, αυξάνει τη δυσωδία, έτσι και κείνος που δεν εγκρατεύεται αυξάνει το πάθος.» (Έργα, τόμ. γ', εκδ. Το Περιβόλι της Παναγίας, Θεσ/νίκη 1990, 225)

Ο π. Βασίλειος Μπακογιάννης υπογραμμίζει ότι αληθινός ήρωας είναι ο αγνός:
«Το να αμαρτάνης, μοιχεύης λ.χ., είναι εύκολο, ιδιαίτερα σήμερα. Το να μη μοιχεύης είναι δύσκολο, ιδιαίτερα σήμερα. Και ποιος είναι ήρωας; Εκείνος που κάνει τα εύκολα ή τα δύσκολα; Εκείνος που αντιστέκεται στην αμαρτία ή αυτός που παρασύρεται από την αμαρτία; Εκείνος που νικά το πάθος ή εκείνος που νικιέται απ' αυτό; Εκείνος δηλαδή που εφαρμόζει το θείο νόμο ή Εκείνος που τον περιφρονεί; Ασφαλώς ήρωας είναι εκείνος που αντιστέκεται στην αμαρτία· που νικά τα πάθη· την ηδονή. Που εφαρμόζει το νόμο του Θεού. “Το όχι είναι μια μικρή λέξι· αλλά πόση δύναμι χρειάζεται γι' αυτήν!» (Αννίβας)» (Κάτι για τον άνθρωπο, εκδ. Ν. Παναγοπούλου, Αθήνα 1993, 37)

Ο π. Παΐσιος απαντά ευστοχώτατα σ' αυτούς που κατηγορούν τα χριστιανικά «μη!» στην αμαρτία, ως ανελευθερία:

«Δεν είναι ελευθερία όταν πούμε στους ανθρώπους ότι όλα επιτρέπονται. Αυτή είναι σκλαβιά. Για να προκόψη κανείς πρέπει να δυσκολευθή. Να ένα παράδειγμα: Έχουμε ένα δεντράκι. Το περιποιούμαστε, του βάζουμε πάσσαλο και το δένουμε με σχοίни. Δεν το δένουμε όμως με σύρμα, γιατί θα του κάνουμε κακό. Με τους τρόπους αυτούς δεν περιορίζουμε το δέντρο; Και όμως δεν γίνεται αλλιώς. Για κοιτάξτε και το παιδάκι. Του περιορίζουμε την ελευθερία από την αρχή. Μόλις συλλαμβάνεται είναι περιορισμένο το κακόμοιρο στην κοιλιά της μητέρας· μένει εκεί εννιά μήνες... μόλις αρχίζει να μεγαλώνη του βάζουν κάγκελα κ.λ.π... Όλα αυτά είναι απαραίτητα για να μεγαλώση. Φαίνονται ότι του στερούν την ελευθερία, αλλά δίχως αυτά τα προστατευτικά μέτρα το παιδί θα πέθαινε από την πρώτη στιγμή.» (Διονυσίου Τάτση, Αθωνικόν Ημερολόγιον, εκδ. Ορθοδόξου Τύπου, Αθήναι 1988, 71)

Πηγή: imverias.blogspot.gr